

ZOLANG ER LIEFDE IS
IS ER HOOP

Een speurtocht naar zin en plezier in het leven na een beroerde beroerte

ZOLANG ER LIEFDE IS
IS ER HOOP

Een speurtocht naar zin en plezier in het leven na een beroerde beroerte

Esther van Uum-van Hoof

2018-2024

Auteur: Esther van Uum - van Hoof

Omslagontwerp Esther van Uum

Schilderij is van Bram van de dagbesteding bij Hans Kerk

Het schilderij sprak mij erg aan omdat het een vrouwenhoofd toont dat aan de linkerzijde beschadigd is net als bij mij door mijn herseninfarct

maar dat het ook weer opbloeit, net als ik door weer stappen te durven zetten op welk vlak dan ook.

Titeluitleg: Jos kwam in de afgelopen jaren een keer met de uitspraak "Mam zolang er liefde is is er hoop" toen ik het moeilijk had. Dat pepete mij toen erg op, waardoor ik weer verder kon. Ik heb die uitspraak al die jaren onthouden om als titel voor mijn verhaal te gebruiken.

©Esther van Uum

ISBN: 9789465120980

Email: esthervu63@gmail.com

Dankwoord

Dit boekje draag ik op aan iedereen die mij tijdens mijn beroerde beroerte heeft ondersteund en ook aan diegenen die mij hebben geholpen bij de totstandkoming van dit boekje met correcties, tips, stimulering en inspiratie.

Als eerste wil ik hierbij noemen natuurlijk mijn echtgenoot Huub en onze zoon Jos die het hele proces hebben meegemaakt en ervoor zorgen dat ik met wat hulp toch gewoon thuis kan wonen. En die mij ook altijd gesteund hebben in alle fases van het revalidatieproces met bijvoorbeeld afleiding, uitjes of een luisterend oor en troost te bieden bij het vele verdriet.

Verder wil ik onze vrienden noemen, Lea en Eric, Marianne, Dorotheé en Frans, Jan en Indra, Marja, Lianne, Willie en Thijs, Petra, Sophie, Hanny, Martijn, Yvonne, Zizi, Melanie, Monique en Monica, Martina, Theo, Jan, Monika, Agnes, Laura en Marcel, Mariëlle en Hans, Lilian en René, Herman en Nolda, die ons allemaal gesteund hebben door bijvoorbeeld bezoeken of maaltjes te brengen of te helpen met klussen schoonmaak of een kaartje of appje te sturen, of mantelzorgontlasting door Huub mee te nemen op wandelingen en fietsweekenden, of door bij mij te komen als Huub even ontspanning nodig had. Daarnaast waardeer ik het ook heel erg als ik mee op sleeptouw genomen werd met wat wel mogelijk was zoals naar musea, toegankelijke restaurants, of toegankelijke feestjes of uitjes of wandelroltochten en fietstochtjes. En samen iets ondernemen, met opruimen, koken of tuinieren of iets creatiefs of een spel komen doen of gewoon een kopje koffie of thee en kletsen en lachen.

Ook mijn familie en schoonfamilie wil ik hierbij noemen. In de eerste plaats natuurlijk mijn grote liefde en steun en toeverlaten en mantelzorgers echtgenoot Huub en zoon Jos. En verder Fien, en wijlen Gerard, Saskia, Paul, Etienne en Birgit, Thomas, die mij ook geaccepteerd hebben zoals ik nu ben en Huub ook helpen waar nodig, Stan en Shelley en hun kinderen Rafique en Sharif, die op afstand altijd erg meelevend. Verder mijn nichten met hun echtgenoten, Francien en André die regelmatig op bezoek kwamen en voor eten zorgden en wijlen Marianne en Frans die ook regelmatig op bezoek kwamen of waarmee we naar musea gingen. Ook wil ik Amjada noemen die Jos mee gesteund en geholpen heeft om dit hele beroerde proces te doorstaan en Jos de mogelijkheid bood om bij mij te kunnen zijn als dat nodig was.

Verder ook de zorgverleners die mij geholpen hebben om zo ver te komen. Hierbij noem ik, Miranda en Marloes, die mijn eerste aanzet heeft gegeven om aan dit verhaal te beginnen. Ilone, die met mij mijn tijd indeelde om te schrijven. Mijn ergotherapeuten, fysiotherapeuten, artsen, psychologen, geestelijk verzorgers, en yogaleraar waardoor ik mijn linker knie toch weer heb leren buigen. De gemeente voor de aanpassingen en beperkte hulpmiddelen, het vervoer, de dagbesteding, de ambulante begeleiding, respijtzorg al is dit nog niet altijd helemaal top omdat er niet altijd op het gewenste tijdstip een kamer beschikbaar is en je deze ook niet kunt reserveren wat onhandig is ten aanzien van de planning van ontspanning, en de buurtzorg die het mede mogelijk hebben gemaakt dat ik nu thuis uit de voeten kan.